

ELEGIA III.

AD MYRÆUM

SUPREMUM ARCADIÆ CUSTODEM.

QUOD me insperato, nil quidquam tale putantem,
 Esse unum vestri, docte Myræ, chori,
 Pastoremque jubes fieri, atque inflare cicutas
 Ludentem Arcadio gnaviter in nemore;
 Id gratum est, sane gratum, acceptumque, profari
 Quantum vix potis est hæc mea Calliope,
 Quæ se fracta animi, lucemque perosa, neque hilum
 Jam sperans, penitis abdiderat laribus;
 Nec prodire foras quoquam, aut ostendere cuiquam
 Audebat foetus pauperis ingenii;
 Et sæpe ingenti quos anxia non sine cura
 Versus in longis noctibus extuderat,
 Aut nigri obducens perdebat labe veneni,
 Monstra velut matri dedecus, aut avidæ,
 Quæ comes adstabat scribenti sola, vorandam
 Ipsa suam prolem sponte dabat faculæ:
 Vel se contemnens, nec sperans edere posse
 Digna legi a quoquam, tempora vel metuens
 Hæc mala, non Phœbo, non sanctis æqua Camenis.
 Nunc eadem, tibi se quod placuisse videt,
 Seque probat, servatque, ac profert scripta, caninum
 Latrantis dentem nec timet Invidiæ,
 Quidquid & in teneros doctorum hirsuta poetæ
 Effutit grandi turba supercilio;
 Atrox turba, sapit cui nil non triste, severum,
 Horridulum, iratis nata Heliconiasin,

Irato